

brengt het niet op, de operatie af te gelasten. Dat zou hij ook als geloofswaakheid ervaren hebben. Zou het misgaan, dan zou ook dat, aldus zijn overtuiging, Gods wil zijn.

Martha:

'Het tijdstip om de overval te beginnen nadert. Om half negen moeten de mannen die er aan deelnemen, op het Leidseplein aanwezig zijn. Johannes bidt of de overval mag lukken en dan gaan ze twee aan twee op weg naar het plein. De angst vreet ze op; er is van alle kanten bericht gekomen dat er verraad in het spel is, de Duitsers zijn op hun hoede. Maar de mannen kunnen nu niet meer terug.'¹

Twintig man moeten op het Leidseplein verschijnen, Post en van Dijk inbegrepen. Twee blijven weg.

★

Om half negen bellen Post en van Dijk bij de conciërge aan met wie zij eerder gesproken hebben. Eenmaal binnen, eisen zij de sleutel van zijn huisdeur op. Twee KP'ers worden door hen toegelaten. Dan gaan Post en van Dijk weg, naar de Kinkerstraat, en twee aan twee kunnen de overige leden van de overvalploeg de conciërgewoning betreden. 'Ze kijken somber', aldus Martha die hen zag passeren, 'en hun gezicht is spierwit . . . (Ik) krijg zo'n buikkrampe dat ik niet meer weet waar ik blijven moet. Johannes en Hilbert zijn niet meer te zien. Wij, de vrouwen, gaan nu ook maar weg naar ons toevluchtsoord op een van de grachten.'²

Van de zestien leden van de overvalploeg zullen twee bij de deur van de conciërgewoning op wacht blijven staan, één bij de conciërge en zijn vrouw blijven, één bij de deur naar de binnenplaats postvatten, de twaalf overigen zullen om vijf over drie, als die deur geopend wordt, de binnenplaats opsluipen om dan een kwartier later tot de aanval over te gaan.

Inderdaad, om vijf over drie (het is nog pikdonker) doet Boogaard de deur open. De twaalf man sluipen naar binnen en verzamelen zich daar na enige tijd bij de deur naar het cellengebouw. Terwijl zij daar staan (Boogaard heeft zich even verwijderd), wordt opeens 'Handen omhoog!' geroepen en wordt ook het vuur op hen geopend, uit de barak zelfs met een machinegeweer. De mannen laten zich vallen, vuren links en rechts hun revolvers af, de

¹ Martha van Huessen-Pikaar: *Wij en een volk*, p. 75-76. ² A.v., p. 76.